

סקיצות תל-אביביות

י"א. אורח

עת אפק הים את הערב גומע,
עת אמא יוצאת עם עגלת תאמיה.
עת כל תל-אביב מתפרצת לרחוב,
אל גן פנסי החשמל הפורח,
לנוח, לבכות, לומר, לאהב...
או בא, או מופיע גם הוא, האורח

שקט, מבשם, מנהץ ומתוח.
ציצית תרבושו מתנופפת ברוח.
רבה פסיעתו כפסיעת החתול.
עיניו מחיכות אל כל שלט מנגד
ופיו תרברב מסלסל בסלסול
סיגרה וקה, עדינה, מפנקת...

עירי תל-אביב, הן רק את היודעת
עד מה עליזה וטובה ויפה אתו
הפיטי - אפילו גם הוא, האורח,
מרגיש את עצמו בקליל בתומרתו
גם הוא מתאהב באורח הזורח,
בשטף גילף הסואן בסחרהרתו

הנהו יושב לו בנחת, בנחת,
על סף בית קפה, בקרסא מרוחת.
מזמין לו גלידה מתקה-תמוצה,
פורש לו עתון בידו השוקקת,
מוציץ וקורא לו אגב מציצה
על דבר "היהוד מתריבי המולדת"

אלוף נוו